

Vladimíra Valová: Do vnitrozemí

Je jen dobře, že se v posledních letech objevují na českém literárním poli nová jména. Před dvěma roky debutovala třebečská autorka Vladimíra Valová (nar. 1978) sbírkou povídek **Do vnitrozemí**, nominovanou v roce 2018 na Cenu Česká kniha a v Magnesii Liteře na Objev roku.

Vladimíra Valová: Do vnitrozemí

Host
2017

Valová rozhojnila počet autorů, kteří si zvolili za svůj žánr povídku. Nabízí se otázka, co je to za prozaičky (a co za čtenáře), upřednostňující tento kratší prozaický útvar před ostatními. Je snazší napsat povídku než román? Takto se zřejmě ptát nelze. Jisté však je, že na román, ba i novelu musí mít spisovatel (ale i čtenář) podstatně delší literární (a čtenářský) „dech“. To mu přináší i výhody – rozsáhlou plochu a dostatek času. Povídka je svým způsobem zkratka, vyžaduje ovšem stejné nadání, mistrovství i řemeslné dovednosti než ostatní prozaické žánry. Ať už zachycuje pouhý pocit či dojem, nebo naopak dlouhý, dějově nabitý úsek, musí být vystavěna důmyslně, stroze, úsporně, na šlápnutí vedle prostě není čas.

V tomto směru nabízí Vladimíra Valová brilantní literární texty. Mistrně navíc vládne jazykem i stylem. Povídky začala psát kolem roku 2009. S vydáním knihy zřejmě tedy nespěchala, naopak pilovala a vybírala to nejlepší. Po tematické stránce přináší velice různorodou kytici jak co do tvarů, tak i barev. Ty se však pohybují pouze ve škále temných tónů a odstínů. Jen tu a tam se blýskne lesklejší, svěžejší list, zářivější kytky, ale opravdu jen zřídka a opravdu jen na chvíli. Přesto však není jen tak se od této pochmurné četby odtrhnout, nedát si další sousto.

To, co povídky spojuje, jsou podobné postavy – životní outsideři, ztroskotanci, lidé na okraji, ale spíš než společnosti na okraji plnokrevného plynutí života. Jde jak o muže, tak i o ženy různého věku, kteří však většinou naštěstí ještě úplně nerezignovali, touží po svém skromném místě na slunci a snaží se ho dosáhnout, vstoupit na něj. Mnozí z nich by rádi dali svému životu i hlubší, duchovnějším rozměr. Jen někdy a nijak oslnivě se jim to daří, oni jsou však vděční i za málo.

Valová své hrdinky a hrdiny miluje, naději i radost jim však dává po kapkách. A opravdový úspěch, jak bychom si ho představovali – ten se prostě nekoná. I happy endy u ní zní v moll. Její kniha je prostě „těžká kláda“.

Epicky jsou povídky velice bohaté. Děje se toho v nich hodně. Autorka zjevně dobře zná různá prostředí, různé typy lidí, různé situace, různé životní příběhy.

Přes všechny kvality povídkového souboru *Do vnitrozemí* si po přečtení nelze položit otázku: je život opravdu tak těžký k žití? Nepotřebuje naše čtenářská duše i povzbudivější potravu? Vždyť pozitivnější přístup se přece nemusí nutně rovnat „červená knihovna“ nebo „relax“.

Dočkáme se od talentované Vladimíry Valové i radostnější četby?